

„Dobrý den,“ pozdravil jsem předpisově, ale bylo mi jasné, že už je pozdě. Ducháčová si mě změřila pohledem. Černý kocour, který jí seděl na rameni, se protáhl.

„Takový pěkný chlapec, a zapomíná zdravit. No to se na to podívejme! To za mejch mladejch let... Copak by na to asi řekli tvoji rodiče?“

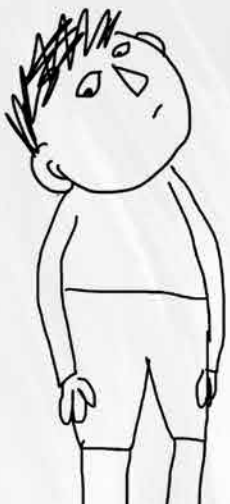
No tě pic! Kdyby to sousedka napráskala mamce s taťkou, tak bůh se mnou.

Ne že by mí rodiče byli nějakí hrubiáni, že by mi třeba naplácali na zadek, to opravdu ne. Ale určitě by mě poslali do pokojíčku, abych si tam sednul a přemýšlel o sobě. A každý, kdo někdy o sobě za trest přemýšlel, mi musí dát za pravdu, že na tom není nic příjemného. Radši bych se týden nedíval na televizi!

Nezbývalo mi, než se z toho pokusit nějak vykrotit. Ale jak, to jsem nevěděl.

„Prosím, neříkejte jim to,“ zkusil jsem škemrání.

„Nic tvým rodičům neřeknu, pokud...“ Větu paní Ducháčová nedořekla. Tvář se jí kabonila, jak vymýšlela zákeřné podmínky, které budu muset splnit. V tom jí kocour olíznul ucho a ona se usmála. Skoro to vypadalo, jako by jí do toho ucha něco pošeptal.

„Pokud umyješ schody! Tento týden mám totiž službu,“ řekla.

Ani jsem se k návrhu paní sousedky nestihl vyjádřit a už přede mnou stál smeták, kýbl a hadr.

„Až budeš mít hotovo, tak zaklepej. Přijdu si tě zkontrolovat,“ zamumlala a zmizela i s kocourem za dveřmi svého bytu.

Skoro se to stydím přiznat, ale bylo to poprvé, co jsem vytíral schody. Párkrát jsem už myl nádobí. Morčákovi Jindrovi pravidelně vyměňuji hobliny v jeho bedně. Ale vytírání schodů jsem do té doby znal pouze jako pozorovatel.

Namočil jsem hadr, vyždímal ho. Stejně jako to vždy dělávali mamka s tatškou. A potom jím nesměle táhl po zemi.

Tímto způsobem jsem vytvořil jakýsi vlhký pás, který rozměry i leskem skutečně vytřenou plochu připomínal. Jelikož jsem tento mezivýsledek

považoval za uspokojivý, pokračoval jsem stejným způsobem dále. Voda

v kýblu tmavla a schody vlhly.

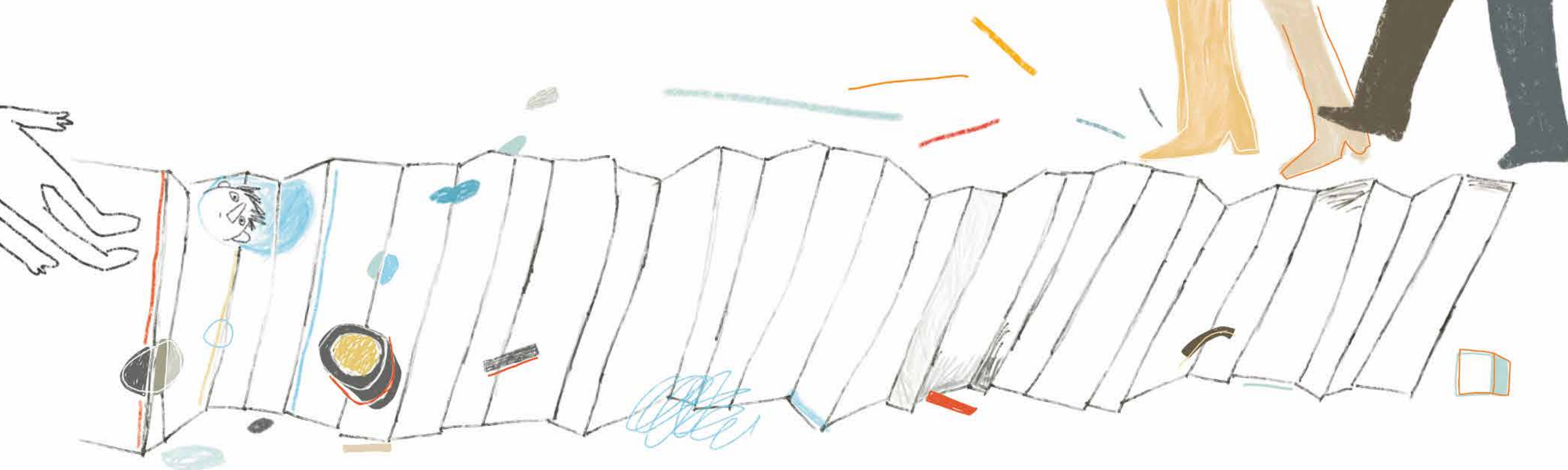

Setřel jsem prvních pět schodů a přepočítal, kolik mi jich ještě zbývá. Osm, zjistil jsem.

Přišlo mi to poněkud divné. Vždy jsem si totiž myslel, že osm je jich na cestě z patra do mezipatra celkem. Nicméně splést jsem se mohl, a tak jsem vytíral dál.

Utřel jsem další tři. Otočil se a – neumím si to nijak vysvětlit – neutřených bylo pořád osm! Takhle jsem chvíli pokračoval a – nelžu vám – za každý umytý schod přibyl jeden neumytý.

Čert ví, co v tom bylo. Panelákové důchodkyně, jako je paní Ducháčová, jsou tajemné osoby. Nikdo o nich neví, co vlastně dělají, ani jak to u nich doma vypadá. Dost možná znají nějaká tajná zaklínadla a tohle bylo jedno z nich.

Schodiště se prodlužovalo a prodlužovalo. Já už pomalu ztrácel naději, že ho kdy domyji. Asi bych tam myl ty schody dodnes, kdybych si nevzpomněl na větu, kterou taťka při provádění domácích prací častokrát pronášel: „Co je mokré, to je čisté.“

Umýt všechny schody naráz v jeden okamžik se mi zdálo jako jediná možnost, jak kouzlo zrušit. Stoupl jsem si tedy za kýbl a vší silou do něj kopl. Voda se rozstříkla kolem. Najednou bylo všechno mokré, tudíž i čisté.

Protřel jsem si oči a přepočítal ještě jednou schody. Bylo jich celkem osm. Tedy tolik, kolik jich mělo být. No sláva.

Tu jsem uslyšel blížící se kroky. Zdálo se, že přichází další komplikace. Jako by tomu nikdy neměl být konec. Zpozorněl jsem a připravil se k pozdravu. Teď jsem si nemohl dovolit propásnout ten správný okamžik. Co kdybych nestačil pozdravit včas a dostal od někoho nějakou další práci?

„DOBŘÝ DEN!“ vyhrkl jsem tak nahlas, že mi nejdřív odpověděla ozvěna a teprve až potom příchozí dvojice sousedů.

„Jirko, prosím tě, co tu hulákáš? A proč je tady všude takové mokro?“

Nebyli to žádní sousedi, nýbrž mamka s tatškou. Oddychl jsem si. Ale jenom na okamžik.

Vysvětlit, co tu dělám, nebylo vůbec snadné. Zejména pokud jsem chtěl zamlčet, že jsem nepozdravil sousedku. A tak jsem začal. O šmouze na stěně, která vypadá jako pterodaktyl, ale zároveň připomíná tatšku šmoulu. O staré Ducháčové a že má dneska službu a že má nekonečné schody... zkrátka jsem se do toho úplně zamotal.

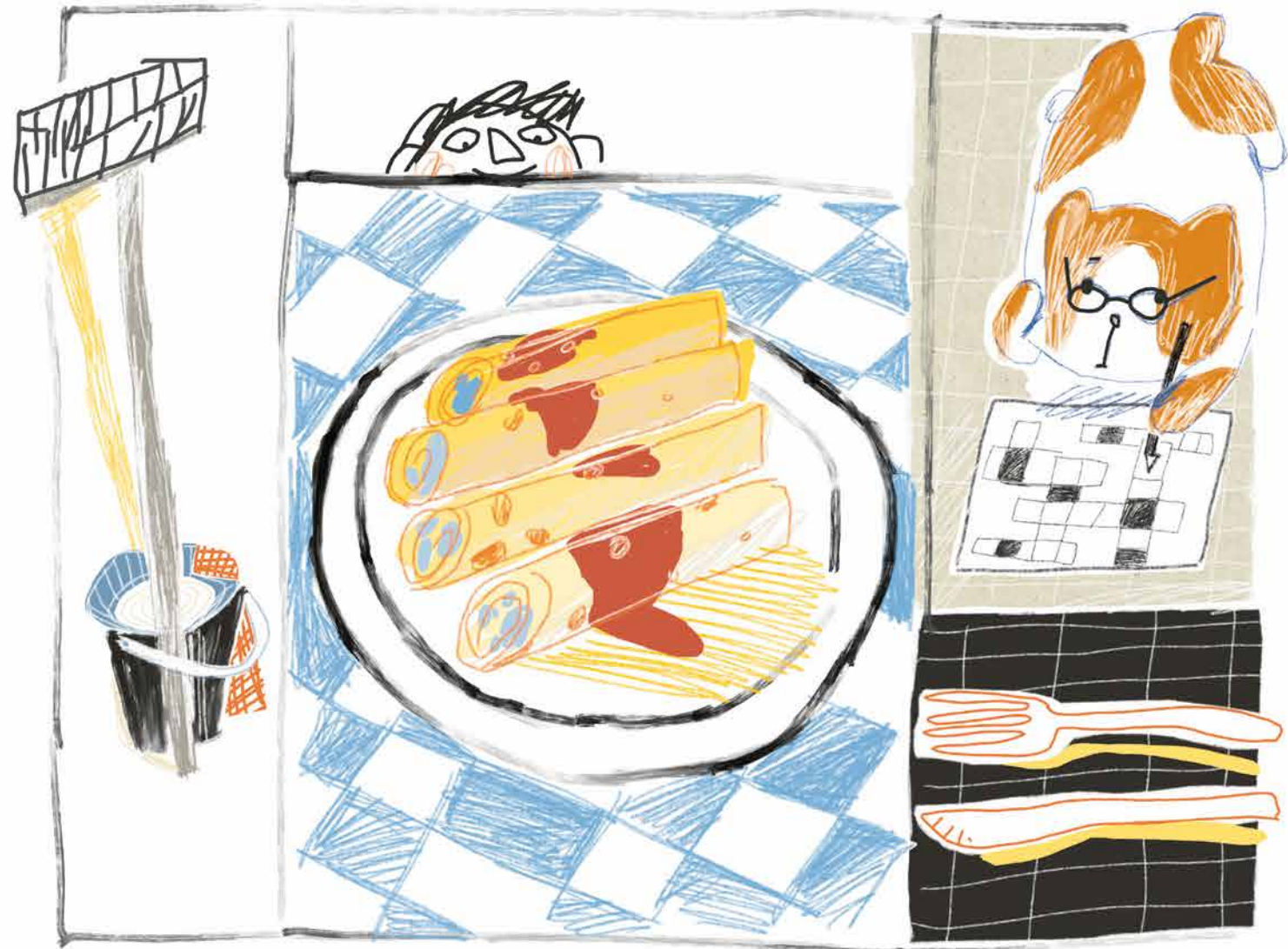
Mamka s tatškou se na sebe podívali. Povytákli obočí, ale pak jen řekli: „Pojď, utřeme to spolu!“

„Tak jo,“ souhlasil jsem. Tatška přinesl od nás z bytu mop a my s mamkou zatím ždímalí hadr.

Náhle se rozrazily dveře a ozvalo se: „Tak co, už to máš? Jestli na zemi budou šmouhy, tak...“ Vtom si paní Ducháčová všimla, že na chodbě nestojím sám, ale jsou tam se mnou i moji rodiče.

„Jé, dobrý den, já zrovna chtěla pochválit Jiříčka, že mi tak pomáhá...“

„Děkujeme, to rádi slyšíme. Ale Jirka už teď musí domů,“ řekl tatška a mrkl na mamku.

Kýbl, hadr a smeták jsme opřeli o stěnu a šli jsme domů. Beztak už bylo hotovo. K večeři mi mamka udělala za odměnu moje nejoblíbenější jídlo – palačinky. Prý za to, že jsem tak hodný a ochotný.

Život v paneláku má svá pravidla a ta se musí dodržovat. A i když se občas věci zkomplikují, důležité je chovat se k sobě slušně a pomáhat si.